

РЕШЕНИЕ

№ 26932

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4597** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на В. Н. В. чрез адв. Н. А. срещу Заповед № 1127/14.04.2024г., издадена от мл. автоконтрольор при 01 група, 02 сектор в ОПП при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП (ЗППАМ) – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Счита се, че същата е издадена в нарушение на материалния закон, както и не отговаря на фактическата обстановка. Акцентираща се върху обстоятелството, че извършената проверка от органите на полицията е извършена в нарушение на разпоредбите на Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014г. за реда и организация за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, както и на жалбоподателя не е дадена възможност да се запознае със съдържанието на подписваните от него документи. Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. А. поддържа жалбата по изложените съображения в нея. Претендира разноси по представен списък. Подробни съображения излага в представени писмени бележки.

Ответникът не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото

доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ПАМ, наложена със Заповед № 1127/14.04.2024г., издадена от мл. автоконтрольор при 01 група, 02 сектор в ОПП при СДВР, е наложена на В. Н. В. във връзка с резултатите от проверка, извършена от автоконтрольори при отдел „Пътна полиция“ към СДВР на 14.04.2024г. Въпросния ден жалбоподателят е управлявал лек автомобил М. Цлс 320, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н. В. И., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към ул. „46-та“ (кв. „В.“). Непосредствено до номер 272 на [улица]същият е спрял от екип на ОПП СДВР и при извършена проверка е отказал да бъде тестван с техническо средство Д. тест 5000, модел ARKD 0049, тариран до 02.2025г. за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Издаден му е талон за медицинско изследване № 087144 за ВМА, като са му връчени 7 бр. холограмни стикери.

За извършеното нарушение е съставен АУАН Серия ГА №1210767 от 14.04.2024г. за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

С оглед констатираните обстоятелства при проверката мл. автоконтрольор Б. В. при отдел „Пътна полиция“ към СДВР е издал процесната ЗППАМ № 1127/14.04.2024г., с която на осн. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на В. В. временно е отнето свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

По делото е представена и приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт и от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.21г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.23г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т.1, б. "б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата „водачът на МПС да откаже да му бъде извършена проверка за наличие на наркотични вещества или техните аналози чрез техническо средство“. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил и отказва да бъде тестван за употреба наличие на наркотични вещества или техните аналози в кръвта с посочено техническо средство. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. В този смисъл направените възражения за допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в неспазването на разпоредбите от Инструкция № 81213-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, не рефлектират върху установената фактология, нито нарушават правото на защита на жалбоподателя. Инструкцията е задължителна за служителите на МВР при извършване на дейности по контрол на пътното движение, като нарушението ѝ може да доведе до съответната отговорност на служителите, но в конкретния случай не обосновава порочност на проведената процедура по извършеният контрол. По смисъла на чл. 7, ал. 3 от ЗНА инструкцията е нормативен акт, с който висшестоящ орган дава указания до подчинени нему органи относно прилагане на нормативен акт, който той е издал или чието изпълнение трябва да осигури. Иначе казано инструкцията е издадена на основание разпоредбите на ЗМВР, а не ЗДвП и същата не предвижда процесуални правила, които да са задължителни за полицейските органи при налагане на ПАМ по ЗДвП.

Съгласно нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят не ангажирал доказателства, които да установяват противното. Неоснователни са възраженията, че

АУАН е нередовен, тъй като не е представен видео, респ. аудио запис. Съгласно чл. 11, ал. 1 от Организационно-технологични правила за работа с автоматизирана информационна система "Видеозаснемане на охранителната дейност и пътния контрол" на МВР, всички файлово с аудио и видео информация в централната компонента се съхраняват за срок от 30 дни. Към момента на съдебното заседание срокът е изтекъл. Редът и условията, при което се съставят АУАН и ПАМ във връзка с извършени нарушения на правилата за движение по пътищата са уредени в ЗДвП и ЗАНН, към който той препраща (чл. 189, ал. 14 от ЗДвП). Извършването на контрол по спазване на правилата за движението по пътищата с автомобили, оборудвани със средства за аудиозапис и видеозаснемане, е право на контролните органи по закона (чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП), което не отменя останалите възможности за осъществяване на контролните функции, предвидени в нормативния акт.

В конкретният казус се установява, че жалбоподателят В. В. към момента на извършената му проверка е управлявал лек автомобил, което обстоятелство установяват подписите на свидетелите по съставения акт и при извършената му проверка от контролните органи пред актосъставителя Е. В. и свидетелите по акта К. С. и Д. Г. е отказал да му бъде извършена проверка - тест с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. По делото няма данни жалбоподателят да се е явил и в указаният му времеви период в лечебно заведение, в случая ВМА за да даде биологични проби за медицинско и химическо изследване или за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотично вещество или техни аналози. Именно поради изложеното съдът приема, че В. Н. В. е извършил вмененото му административно нарушение, като е отказал именно тези изследвания за установяване на наркотични вещества или техни аналози в кръвта му, което му поведение подлежи на санкциониране по аргумента на чл. 174, ал. 3 пр.2 от ЗДвП. В тази връзка, възражението, че не е било ясно на жалбоподателя за какво нарушение и въз основа на какви доказателства е ангажирана отговорността му се явява неоснователно. Още повече, че В. е подписал връченият му АУАН, ЗППАМ и талон за медицинско изследване, без възражения.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. В. срещу Заповед № 1127/14.04.2024г., издадена от мл. автоконтрольор при 01 група, 02 сектор в ОПП при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП (ЗППАМ) – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.